

#9-ΜΟΡΙΣΟΝ

«Ευλογημένο Τώρα / όλα τ' άλλα / αναμνήσεις»

ΤΖΙΜ ΜΟΡΙΣΟΝ (8.12.1943-3.7.1971)

Ο κόσμος έχει ανάγκη από Συνδέσμους
Συγγραφείς, ήρωες, σταρ,
ηγέτες
Να δώσουν σχήμα στη ζωή.
Ενός παιδιού το караβάκι από άμμο
κόντρα στον ήλιο.
Πλαστικοί στρατιώτες
σ' ένα βρόμικο πόλεμο τσέπης. Φρούρια.
Διαστημικά Οχηματαγωγά

Τελετές, θέατρο, χοροί
να επαναβεβαιώσουμε τις ανάγκες και τις μνήμες
της Φυλής
κάλεσμα για λατρεία, πανανθρώπινα
ενωτική, επιστροφή,
λαχτάρα για την οικογένεια και
την ασφαλή μαγεία της παιδικής ηλικίας

Κάθεται με την πλάτη γυρισμένη προς τα μένα.
Μοιάζει με βασιλιά-βάτραχο, αλλά τα μακριά
μαλλιά του έχουν κάτι συγκινητικά γνώριμο,
και ο τρόπος που σηκώνει το χέρι... Αναγνωρίζω
τη φωνή του όταν γυρίζει να παραγγείλει άλλο
ένα τσίπουρο. Παρόλο που τα μάτια του είναι
θαμμένα στο λίπος, θα αναγνώριζα αυτή τη φωνή
ακόμη κι αν ήταν αληθινός βάτραχος.
«When the music's over;» τον ψαρεύω.
«Have you ever seen God;» μου πετάει.
Ο Τζιμ Μόρισον των Doors, ο βασιλιάς-σαύρα,
ο θεός της ροκ πίνει τσίπουρα στο καφενείο του
κυρ-Δημήτρη στη Χώρα της Αμοργού.
Παίρνω το ποτήρι μου και πηγαίνω στο τραπέζι
του. Τσουγκρίζουμε.
«This is the end;» τον ρωτάω.
«Strange days have found us»,
μου κλείνει το μάτι.

«Στην πραγματικότητα η αληθινή ποίηση δεν λέει τίποτα,
απλώς δοκιμάζει πιθανότητες»*

Άντρες που μπαρκάρουν
Για να δραπετεύσουν απ' την αμαρτία και το βούρκο των πόλεων
παρπαρούν τον πλακούντα των βραδινών άστρων
στο κατάστρωμα ανάσκελα,
και διασχίζουν τον ισημερινό
και κάνουν ιεροτελεστίες να ξεθάψουν τους νεκρούς
επικίνδυνες τελετές μύησης
Που σηματοδοτούν το πέρασμα σ' ένα νέο επίπεδο

Να νιώθεις έτοιμος για εξορκισμό
ένα στάδιο μύησης
Να περιμένεις ή να γυρεύεις την ενηλικίωση
το φωτισμό σ' ένα πιστόλι

Να σκοτώσεις την παιδική ηλικία, την αθωότητα
με τη μιά

Απίστευτη
Τρικυμία
Τα μάτια σου

Με τσακίζεις
με το πούπουλο
της απαλής σου
Απόκρισης

Λόγια κοφτά
σαν γυαλί
Περιφρόνηση

Κρύβουν
Ό,τι τα μάτια σου πασχίζουν
Να εξηγήσουν

Γιατί πίνω;
Για να μπορώ να γράφω ποίηση.

Μερικές φορές που όλα γυρίζουν
και η ασχήμια υποχωρεί
σ' έναν ύπνο βαθύ
Τα μάτια ανοίγουν
κι ό,τι απομένει, είναι η αλήθεια.
Καθώς το σώμα ρημάζει
το πνεύμα δυναμώνει.

Συγχώρα με, Πατέρα, γιατί ξέρω
τι κάνω.
Θέλω ν' ακούσω το τελευταίο Ποίημα
του τελευταίου Ποιητή

Ένας φυσικός ηγέτης, ένας ποιητής,
ένας Σαμάνος με την ψυχή
ενός κλόουν.

Τι γυρεύω
στην αρένα
Κάθε δημόσιο πρόσωπο
κατεβαίνει για Ηγέτης

Θεατές μέσ' απ' τον Τάφο
- παρατηρητές της εξέγερσης

Φόβος των Ματιών
Δολοφονία

Να είσαι τύφλα είναι καλή μεταμφίεση.

Πίνω για ν' αντέχω
να μιλώ στους μαλάκες.
Συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου

Ακροστιχίδα

#9-ΜΟΡΙΣΟΝ

Γόνος

Κλαίουσας

Αοιδού

Ναρκισσεύεται

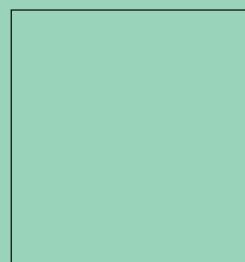
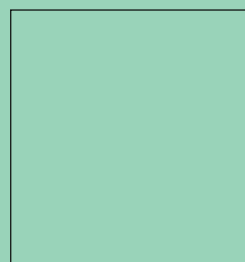
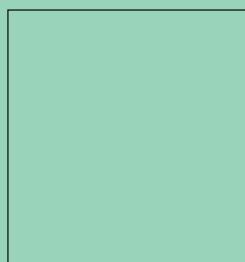
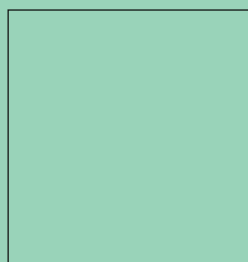
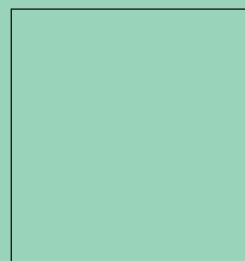
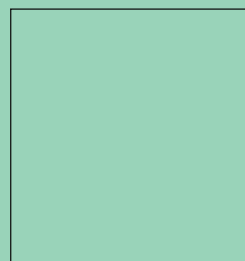
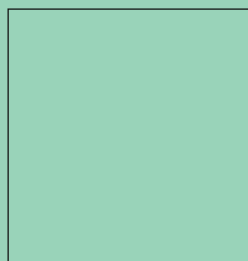
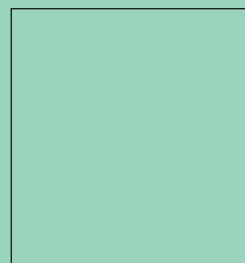
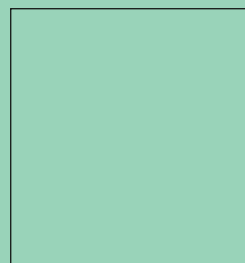
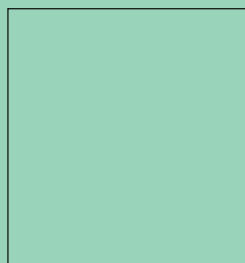
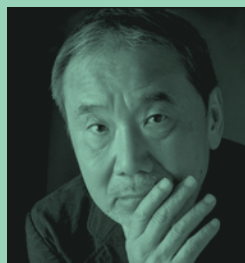
Ιδιότροπα

Άνευ

Νοήματος

ΓΚΑΝΙΑΝ-ΜΟΡΙΒΟΝ

Μετάφραση: Γκανιάν

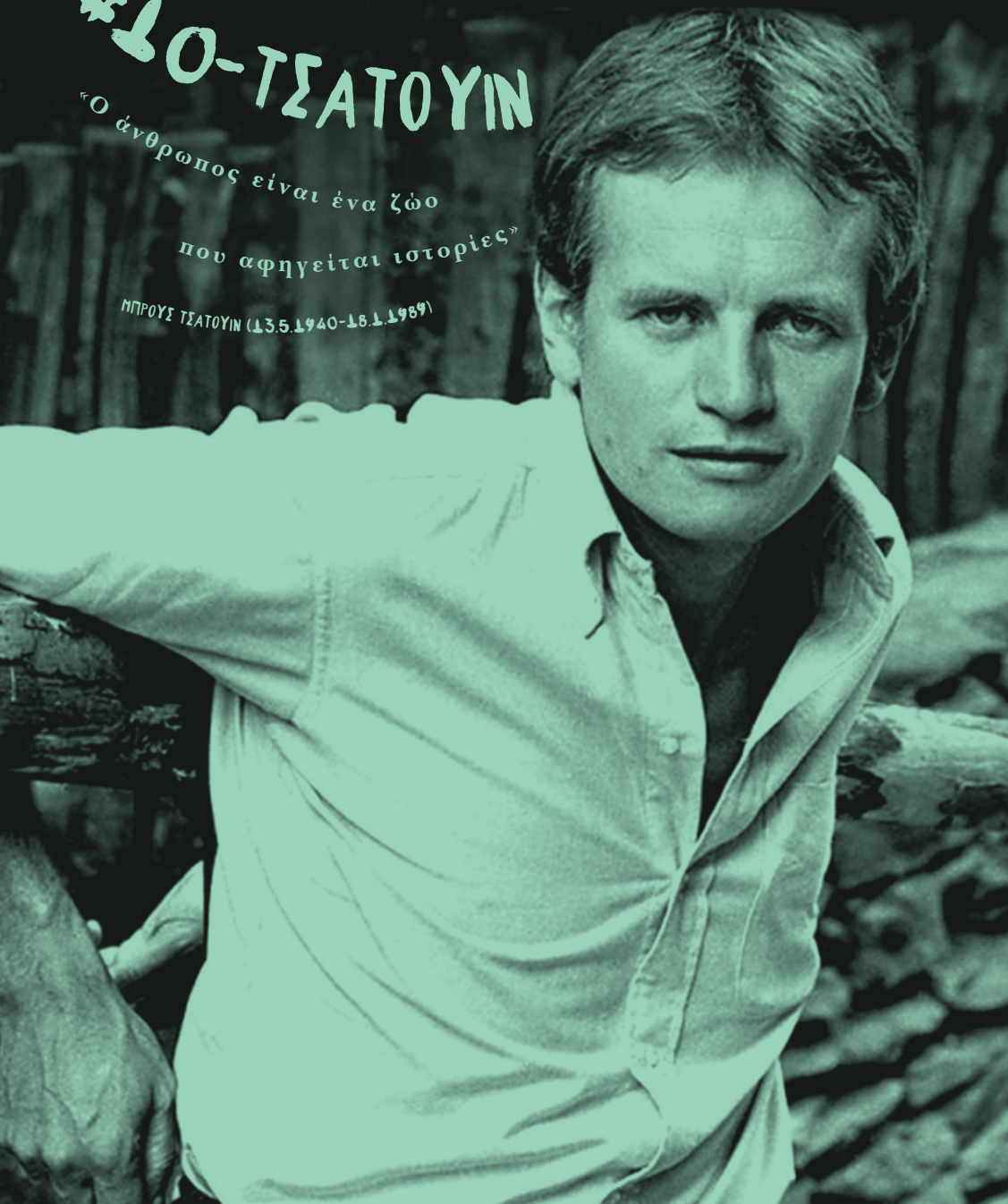
*

Ο Μόρισον έγραψε πάνω από χίλιες εξακόσιες σελίδες με ποιήματα, στίχους, ιστορίες, σημειώσεις, ιδέες για σενάρια ή θεατρικά, σκέψεις. Όσο ζούσε, εξέδωσε ο ίδιος το 1969 δύο ποιητικές συλλογές (*The Lords-Notes on Vision, The New Creatures*) κι άλλες δυο εκδόθηκαν μετά το θάνατό του από χειρόγραφα του που βρέθηκαν στα πράγματα της φίλης του, Πάμελα: *Wilderness. The lost writings of Jim Morrison*, vol. 1 (εκδ. Villard Books 1988), απ' όπου και τα παραπάνω ποιήματα και *The American Night: The Writings of Jim Morrison*, vol. 2 (εκδ. Vintage 1991). Η πιο πρόσφατη, εξακοσίων περίπου σελίδων ανθολογία με τα άπαντά του (*The Collected Works of Jim Morrison*, εκδ. Harper Design 2021) ανάμεσα σ' άλλα περιλαμβάνει απομαγνητοφωνημένα ποιήματα από την ηχογράφιση που έκανε στα εικοστά έβδομα γενέθλιά του, ακυκλοφόρητα τραγούδια, σημειώσεις του από τη δίκη στο Μαϊάμι το 1970, όπου καταδικάστηκε σε έξι μήνες φυλάκιση και πρόστιμο πεντακοσίων δολαρίων με την κατηγορία για βιολοξία κι επίδειξη γεννητικών οργάνων στη διάρκεια συναυλίας, το τελευταίο του ημερολόγιο (*The Paris notebook*) και πολυάριθμα χειρόγραφα κείμενα από άλλα είκοσι οκτώ σημειωματάρια του που μέχρι πρότινος ανήκαν σε ιδιωτικές συλλογές.

#10-ΤΣΑΤΟΥΙΝ

«Ο άνθρωπος είναι ένα ζώο
που αφηγείται ιστορίες»

ΜΠΡΟΥΣ ΤΣΑΤΟΥΙΝ (13.5.1940-18.1.1989)

«Κι εδώ τελειώνει το υφασμένο με αέρινα ξέφτια παραμύθι του τελευταίου μεγάλου ταξιδευτή, προτού κατακάτσουν στον πλανήτη οι ορδές των τουριστών σαν μούργα και εκατομμύρια γκαρσόνια τούς σερβίρουν τις χώρες τους στο πιάτο».

Σ' αυτό το σημείο ο Σαρλ έβαλε μια τελεία. Γάλλος, αν και από μισόλογα συμπεράναμε ότι μετά από μια δίκη για ένα «καταραμένο» βιβλίο κατέφυγε στο Βέλγιο, το οποίο στόλιζε με τα χειρότερα λόγια. Ντυμένος με φουλάρι και βελάδα σαν δανδής, τα μάτια του, πιο σκοτεινά κι από τον ουρανό της ερήμου, έδειχναν μονίμως υγρά. Καθόμασταν στη άμμο γύρω από μια φωτιά στις παρυφές της Σαχάρας κοντά στην Τοζέρ και σιγοπίναμε τσάι γιασεμί σε μικρές τσίγκινες κούπες.

«Ο Μπρους κατέληξε στο στομάχι του γιγάντιου αιλουροειδούς *Dinofelis*», συνέχισε ο Σαρλ, «ενώ τραγουδούσε τους δρόμους της Εποχής των Ονει-

ρων στον ιερό βράχο Uluru της Αυστραλίας».

«Για τους ταξιδιώτες, τα αστέρια είναι οδηγοί. Για οποιονδήποτε άλλο δεν είναι τίποτα παρά μικροσκοπικά φώτα», είπε τότε το παιδί που μέχρι εκείνη την ώρα μαδούσε πεισματικά το κατακόκκινο τριαντάφυλλό του.

«Οπουδήποτε μακριά από τούτο τον κόσμο!» σιγόνταρε τον Μικρό Πρίγκιπα ο Σαρλ.

Τότε πετάχτηκε πάνω ο Αρθούρος ουρλιάζοντας: «Τι κάνω εγώ εδώ;» Είχε άγρια βαθυγάλανα μάτια, δέρμα γαριασμένο σαν παστό βοδινό και κοντό κατσιασμένο μαλλί. Φορούσε ρούχα Βεδουίνου και μας είχε συστηθεί ως «ο έκπτωτος ποιητής της Χαράρ». Καθόταν λίγο παράμερα, τρίβοντας την πρησμένη δεξιά του κνήμη. «Για πολύ καιρό καυχιόμουν ότι θα κυρίεua όλες ανεξαιρέτως τις χώρες», μουρμούρισε σαν να μιλούσε στον εαυτό του και κοίταξε το κόκκινο μισοφέγγαρο.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΒΑΤΟΥΙΝ*

«Η φύση μας έγκειται στην κίνηση. Η πλήρης ηρεμία είναι θάνατος».
παρκάλ, «εκέψεις»

«Μελέτη της μεγάλης αρρώστιας: της απέχθειας για κατοικία». Σαρλ Μποντιέρ, πρόσωπικά ημερολόγια

«Πάνω απ' όλα, μη χάνεις την επιθυμία να περπατάς». Σόρεν Κίρκεγκωρντ, letter to Jette (1847)

«Καλό είναι να μαζεύεις πράγματα, αλλά είναι ακόμα καλύτερο να περπατάς». Ανατόλ Φρανς

«Δεν μπορείς να ταξιδέψεις στο μονοπάτι προτού γίνει ο ίδιος μονοπάτι».
Γκοτάμα Βούδας

«Η ζωή είναι μια γέφυρα. Διέσχισέ την, αλλά μη χτίσεις σπίτι πάνω της». Ινδική παροιμία

«Ένα καλό άλογο είναι μέλος της οικογένειας». Ρητό των Κουαδράλ

* Επιλογή από Τα Μονοπάτια των τραγουδιών
(μετάφραση: Σοφία Φιλέρη, εκδ. Χατζηνικολή, 1990)

Perpetuum mobile ήταν το μότο της ζωής του Βρετανού συγγραφέα Μπρους Τσά-τουιν, ενός από τους μεγαλύτερους στιλίστες της αγγλικής γλώσσας, που πέθανε στα σαράντα εννιά του (ένα από τα πρώτα θύματα του AIDS, αν και ο ίδιος συνέχιζε να γράφει το ταξιδιωτικό μυθιστόρημα της ζωής του, διαδίδοντας ότι έπασχε από μια σπάνια νόσο των οστών που είχε κολλήσει σε ένα μακρινό ταξίδι στην Ανατολή) και την τέφρα του σκόρπισε στο Ξωκλήσι του Αγίου Νικολάου στην Καρδαμύλη, ο φίλος του σερ Πάτρικ «Πάντι» Μάικλ Λη Φέρμφορ, κάνοντας μια σπονδή με ρετσίνα και λέγοντας μια προσευχή στα ελληνικά. Γοητευτικά αεικίνητος («Δεν είναι απλή ομορφιά, είναι μια ανταύγεια, κάτι στα μάτια του. Και σαγηνεύει άντρες και γυναίκες», έλεγε η Σούζαν Σόνταγκ), άρχισε να οργώνει τον κόσμο - από την Παταγωνία και το Περού ως τη Δακομέη, και από την Ουαλία ως την Ελλάδα, την Αυστραλία και το Αφγανιστάν - όταν κάποιος οφθαλμίατρος του συνέστησε να κοιτάξει «μακρινούς ορίζοντες» σαν θεραπεία για την προσωρινή του τύφλωση, την οποία απέδωσε στην εργασία του ως εκτιμητή έργων τέχνης στους Sotheby's. Στη συνέχεια θα βρεθεί να αρθρογραφεί στους «Sunday Times», αλλά θα παραιτηθεί κι από εκεί με ένα λακωνικό τηλεγράφημα («Φεύγω για Παταγωνία»), και από τότε θα ταξιδεύει και θα γράφει. Το αριστούργημά του, *Τα μονοπάτια των τραγουδιών*, είναι ένα κράμα ταξιδιωτικής λογοτεχνίας, μαρτυρίας, μυθιστορήματος δρόμου, φιλοσοφικού δοκιμίου, ημερολογίων, που διατρανώνει την πεποίθησή του ότι ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως νομάδας - η ακινησία είναι ψυχολογικό κατάλοιπο του αρχέγονου φόβου για το θηρίο. Το χειρόγραφο του ανολοκλήρωτου έργου του *Η νομαδική εναλλακτική* φυλάσσεται στη Βοδλεϊανή Βιβλιοθήκη της Οξφόρδης.

Ακροστιχίδα

#10-ΤΣΑΤΟΥΙΝ

Γύριζε

Κυκλωτικά

Αεικίνητος

Νομάδας

Ικνηλατώντας

Αμόλυντες

Νήσους

Γκανιάν-τάτουιν

